

GUILLEM
TERRIBAS

Alegra'm la vida

Columna

GUILLEM TERRIBAS
ALEGRA'M
LA VIDA

PRIMERA EDICIÓ: GENER DEL 2017

© GUILLEM TERRIBAS ROCA, 2017

© COLUMNNA EDICIONS, LLIBRES I COMUNICACIÓ, S.A.U.

AV. DIAGONAL, 662-664 - 08034 BARCELONA

ISBN: 978-84-664-2202-4

DIPÒSIT LEGAL: B. 24.767-2016

FOTOCOMPOSICIÓ: VÍCTOR IGUAL, S.L.

CARRER ARAGÓ, 390 - 08013 BARCELONA

IMPRÈS A: LIMPERGRAF

www.columnnaedicions.cat

Queda rigorosament prohibida sense autorització escrita de l'editor qualsevol forma de reproducció, distribució, comunicació pública o transformació d'aquesta obra, que serà sotmesa a les sancions establertes per la llei. Podeu adreçar-vos a Cedro (Centro Español de Derechos Reprográficos, www.cedro.org) si necessiteu fotocopiar o escanejar algun fragment d'aquesta obra (www.conlicencia.com; 91 702 19 70 / 93 272 04 47).

Tots els drets reservats.

SUMARI

PRIMERA PART

Hi havia una vegada el cinema 11

SEGONA PART

22 pel·lícules imprescindibles per mirar
amb la mainada 159

Primera part

HI HAVIA UNA VEGADA
EL CINEMA

I

El cinema sempre ha format part de la meva vida. I com més de mentida és, més m'agrada. De petit, mai em van acabar d'agradar les pel·lícules italianes del neorealisme. Aquell blanc i negre, aquella gent, aquella misèria, aquelles històries, i fins i tot aquella música, em recordaven massa el meu paisatge. El que jo vivia cada dia, allà al meu poble de Salt, on els carrers encara estaven per asfaltar. Tot i que, a la nostra manera, érem feliços, aquella existència grisa no tenia res a veure amb les pel·lícules americanes, on la vida era en tecnicolor, molt més alegre i plena d'aventures. Més de conte.

Per als que ja tenim una certa edat i vam ser nens durant el franquisme, el cinema era una via d'escapament al món de la imaginació i l'aventura. Tota la setmana esperàvem els programes do-

bles dels diumenges a la tarda. Entre setmana ens consolàvem mirant els cartells que es clavaven a les cartelleres per anunciar la pel·lícula que es projectava o que farien la setmana següent. Nosaltres en dèiem «quadros», perquè eren fotografies impreses sobre cartró i moltes vegades acolorides a mà. També hi havia els cartells pròpiament dits, els programes grossos, que en dèiem. Eren cartells fets aquí a casa nostra.

Recordo el nom d'alguns d'aquells cartellistes: Montalbán, Jano, Mac... Aquest darrer, Mac, que de fet es deia Macari Gómez, era el que més m'agradava. Mac, que encara és viu i té noranta anys, pintava els cartells de les «millors» pel·lícules, com ara *Los Diez Mandamientos* (*The Ten Commandments*), de Cecil B. de Mille (EUA, 1956); *Doctor Zhivago*, de David Lean (EUA, 1965); *El rostro impenetrable* (*One-Eyed Jacks*), amb Marlon Brando (EUA, 1961); *El verdugo*, de Luis García Berlanga (Espanya, 1963); *Un tranvía llamado deseo* (*A Street-carnamed Desire*), d'Elia Kazan (EUA, 1951); *Rebeca* (*Rebecca*), d'Alfred Hitchcock (EUA, 1940); *Desde Rusia con amor* (*From Russia with Love*), dirigida per Terence Young (Gran Bretanya, 1963); *Becket o el honor de Dios* (*Becket*), de Peter Glenville (Gran Bretanya, 1964), per posar-ne alguns exemples.

Per cert, no em puc estar de recordar que vaig representar l'obra de teatre *Becket o l'honor de Déu*, de Jean Anouilh (en la qual es basava la pel·lícula interpretada per Richard Burton i Peter O'Toole), a Salt, amb el grup La Pastera. La vam representar a l'aire lliure, la nit que, es diu, l'home va arribar a la Lluna.

Aquelles pel·lícules, aquells programes dobles del diumenge a la tarda, els revivíem durant els dies que faltaven perquè tornés a ser diumenge i poguéssim tornar al cinema a veure les dues pel·lis: la bona i la dolenta, amb el No-Do entremig.

En aquelles sales fosques vam aprendre que els americans sempre eren els bons i els indis, els alemanys i els japonesos, els dolents. Més tard, ens vam adonar que la cosa no anava així. Però en aquelles mateixes sales fosques, a través de la llum que projectava la màquina de fer cine —tal com en dèiem llavors—, també vam conèixer continents, mars i oceans llunyans, històries d'amor i de desamor. I vam veure comèdies amb telèfons blancs, i històries amb rebels amb causa i sense causa, tot i que nosaltres no acabàvem d'entendre per què eren rebels, entre altres coses perquè tenien neveres, cotxes, una casa confortable i bevien la llet directament de l'ampolla, cosa inimaginable a

casa nostra, o almenys a Salt, on aquesta mena de coses només passaven al cinema.

Sovint he comprovat que a la generació posterior a la meva, que jo en dic de la guerra de les galàxies, li costa entendre aquesta manera de viure i de veure el cinema. I d'estimar-lo i respectar-lo. I ja no diguem com els costa a les generacions actuals, les de les sèries americanes que es poden veure a qualsevol hora i lloc amb qualsevol instrument tecnològic que tinguis a mà. Amb aquestes modernitats s'està perdent la màgia del cinema.

Penso que les bondats que ofereix una sala fosca a l'hora de mirar pel·lícules i de viure-les no caducaran mai. I encara diré més, penso que la gent tornarà a anar al cinema per compartir la vivència de viure una història a les fosques, durant dues hores, i després poder-la comentar. Penso que la gent es cansarà de veure pel·lícules en solitari.

Ara bé, tampoc no vull donar a entendre que hi hagi una sola manera de viure el cinema. La meva no és millor que la dels altres, i de fet el que voldria transmetre amb les reflexions d'aquest llibre i la mirada que hi proposo a una sèrie de pel·lícules és que hi ha tantes maneres d'acos-

tar-se al cinema com persones. Totes les edats i totes les maneres de pensar es poden veure reconegudes en una pel·lícula o una altra.

A mi mai m'han acabat d'agradar les pel·lis de dibuixos animats. Hi ha poques excepcions: alguna de Walt Disney, les de Tom i Jerry, *La granja dels animals*, basada en la novel·la de George Orwell, i alguna més i prou. Quan era petit trobava insultant que hi hagués un tipus de cinema per a la mainada i un altre, el bo, que els adults es reservaven només per a ells. Aquesta divisió estimulava en nosaltres el desig de veure els títols prohibits, perquè en el cinema per a adults hi havia històries, i sobretot actors i actrius, que sortien a les revistes, els diaris i les col·leccions de cromos.